

POSTANOWIENIE

13 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 13 lutego 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa M.S. i J.S.

przeciwko A.C. i W.W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

na skutek skargi kasacyjnej M.S. i J.S.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z 21 czerwca 2023 r., I AGa 59/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

(R.N.)

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do powyższych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powodowie wniesli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z tego, że „Sąd rozważając zebrany w sprawie materiał dowodowy w powiązaniu z przepisami prawa materialnego pominął, iż Powodowie w dniu 11.10.2006 r., czyli już po dacie powstania tytułu egzekucyjnego „T.” skierowali wobec D.C., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „D.” zlecenie płatnicze, na mocy którego wspólnicy spółki „T.” zobowiązali swojego dłużnika do spełnienia przysługującego im świadczenia w łącznej kwocie 67.273,50 zł bezpośrednio na rzecz pozwanych tytułem spłaty wynikającego z tytułu egzekucyjnego zobowiązania spółek „T.” wobec „P.”, kolejno w dniach 16.10.2006 r., 22.11.2006 r. i w dniu 11.12.2006 r. w kwotach po 22.412,50 zł, zaś sama cesja wierzytelności z dnia 11.10.2006 r. dokonana przez D.C. nie wskazywała, na poczet jakich należności te środki powinny być przeznaczone, dlatego też należało przyjąć, że ich wpłata nastąpiła na poczet zadłużenia orzeczonego w wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 września 2005 r., o sygn. akt XV GC 5/05, tym samym zobowiązanie wynikające z tytułu egzekucyjnego objętego wyrokiem z dnia 26.09.2005 r., XV GC 5/05 wydanym przez SO w Warszawie, w wysokości odpowiadającej sumie dokonanych wpłat zostało dobrowolnie spełnione po dacie powstania tytułu egzekucyjnego. Ponadto wobec rozwiązania Spółki z dniem 31.12.2006 r. J.S. w wykonaniu zawartej z „T.” umowy przejęcia długu, dokonał na rzecz W.W. i A.C. trzech przelewów tytułem spłaty wynikającego z tytułu egzekucyjnego zobowiązania „T.” wobec „P.” s.c. na łączną kwotę 50.000 zł, tj. w dniu 27.10.2008 r. wykonał przelew na kwotę 10.000 zł na rzecz W.W., w dniu 21.05.2014 r. wykonał przelew na kwotę 20.000 zł na rzecz A.C., w dniu 18.08.2014 r. wykonał przelew na kwotę 20.000 zł, na rzecz A.C., a zatem roszczenie objęte tytułem egzekucyjnym w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie, XV Wydział Gospodarczy z dnia 26 września 2005 r., o sygn. akt: XV GC 5/05 - zostało spełnione. Co istotne Sąd Apelacyjny przeoczył, iż protokół z dnia 17 kwietnia 2003 r. i z dnia 6 października 2003 r. dotyczą tego samego roszczenia i rozliczenia. Co więcej Sąd nieprawidłowo zastosował dyspozycję zawartą w art. 451 k.c. co skutkowało uznaniem przez Sąd, że wolą dłużnika była zapłata długu przedawnionego przed nieprzedawnionym”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. Szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przy tym samodzielnego czyli odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Wywód ten nie może jednak bazować na argumentacji odwołującej się do okoliczności, które nie mogą być objęte podstawami skargi kasacyjnej. Taki charakter mają ustalenia faktyczne będące podstawą zaskarżonego orzeczenia i prowadząca do nich ocena dowodów. W art. 398³ § 3 k.p.c. ustawodawca wyłączył ich kwestionowanie z zakresu dopuszczalnych podstaw skargi kasacyjnej, tak samo jak ocenę dowodów prowadzącą do ich dokonania, zaś w art. 398¹³ § 2 k.p.c. związał Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej ustaloną przez sądy *meriti* podstawą faktyczną rozstrzygnięcia.

Argumenty przedstawione przez powodów we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i w jego uzasadnieniu nie służą w istocie wykazaniu, że Sąd Apelacyjny wydał rażąco wadliwe orzeczenia, niemogące ostać się w obrocie prawnym na gruncie tego stanu faktycznego, jaki Sąd ten ustalił, lecz zmierzają do wykazania, że wadliwe są ustalenia faktyczne Sądu Apelacyjnego. Trzeba zauważyć, że i zarzuty powodów sformułowane w ramach drugiej podstawy kasacyjnej zmierzają wprost do zakwestionowania podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku (naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 451 k.c. i art. 327¹ k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

(M.M.)

[a.t]